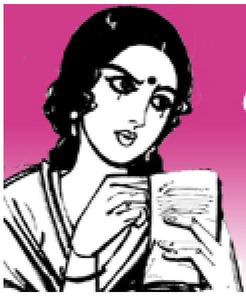

రచయిత్రి ఆత్మహత్య

- జలంధర

(ప్రారంభం)

నాకు కళాకారులంటే పెద్ద అభిప్రాయం ఏం లేదు. చెప్పద్దూ జీవితంలో సాయంకాలాల్లోకి వచ్చేసినవాడిని. పెద్ద లంపటం లేకుండా వడ్డీ డబ్బు ఓ రెండువేల రూపాయలు వచ్చేటట్లు ఏర్పరచుకుని రికామీగా జీవిస్తున్నాను.

మొదటినుంచీ నేను డిసిప్లిన్‌తో బతకడానికి అలవాటు పడ్డవాణ్ణి. ఏ పనయినా సరిగ్గా ఆయా సమయాల్లోనే చెయ్యడానికి, బాధ్యతాయుతంగా ప్రవరించడానికీ అలవాటయిపోయినవాణ్ణి. ఈ విషయంలో నన్ను చూస్తే నాకే గర్వం.

గిట్టనివాళ్ళు నన్ను 'డబ్బు మనిషి' అంటారు. కానీ, ఏమాత్రం క్రమశిక్షణ లేనివాళ్ళన్నా ఒళ్ళుమంట నాకు. వాళ్ళు జీవితంలో కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటారు.

బాధ్యత మరొకరి మీదకి తోసేస్తారు.

విధి, దేముడు.. ఇవన్నీ ఎక్కడో లేవు. మనచేతుల్లోనే ఉన్నాయని నా నమ్మకం.

ఇలాంటి నాకు కళాకారులంటే మంట ఉండడానికి చాలా కారణాలున్నాయి. "నటవిటగాయకులు పంక్తిబాహ్యులు" అన్నవాడెవడోగానీ మహానుభావుడనే నా ఉద్దేశం. ఈ ఆధునిక యుగంలో ఆ లిస్టులో రచయితలు వగైరాలను కూడా చేరిస్తే మంచిదనే అభిప్రాయం నాది.

నేను ప్రతి విషయం నిష్పక్షపాతంగానే ఆలోచిస్తాను. ఈ నా కచ్చకు కారణం నాజీవితపు అనుభవాలే.

మా తండ్రి ఆస్తినంతా నాటకాలకు, తద్వారా రాగరాగిణులకు తగలేశాడు. మా ఇంట్లో కిరసనాయిలు లేనప్పుడు కూడా నాటకాలకు పెట్రోమాక్స్‌లైట్లు కొనే మనిషి ఆయన. అందుకే జమిందారీగా పరిగణింపబడే మా కుటుంబం మండువా ఇల్లు, బోలెడన్ని అప్పులు, పనికిరాని హోదాలతో మిగిలిపోయింది.

నాన్నపోతూ అప్పచెప్పిన మిగిలిన చెల్లెళ్ళ బాధ్యతలు, ఉమ్మడి అప్పులతో నాకు ఈ ప్రపంచంలోని కళన్నా, ఆ బాపతు మనుషులన్నా మంట రగలడంలో ఆశ్చర్యమేముంది.

ఆ తరవాత నా జీవితంలో తటస్థించిన మనుషులయిన మా బావమరుదులూ, తదితర చుట్టాలు కూడా ఈ దిక్కుమాలిన ఆర్ద్రతలు, స్పందనలతో తడిసి ముప్పందుమై అందర్నీ ఇబ్బంది పెట్టిన వాళ్ళే.

కానీ నా అభిప్రాయాలు నేనేనాడూ బయటికి చెప్పను. లౌక్యంగా బతక్క, అనవసరపు బాధలు తెచ్చుకోవడం నాకు ఇష్టంలేదు. ఎవరయినా పిలిస్తే సభలు అలంకరించడం, పైసా ఖర్చులేకుండా వాళ్ళను పొగిడి మనమొక దుశ్శాలువా కప్పించుకుని బయటపడటం. ఇందులో నష్టమేం లేదు. అందువల్లే అంతర్గతమైన నా కళావిరోధం బయట పడలేదు ఎప్పుడూ. చాలామంది ఈ విషయం నమ్మకపోవచ్చు కూడా. ఎందుకంటే నేను ఆశీర్వచనాలు, అభిప్రాయాలు రాసిచ్చిన పుస్తకాల్లో ఒక్క పేజీకూడా నేను చదవలేదని వాళ్ళకు

తెలియదు కాబట్టి "వారి అమూల్యాభిప్రాయం ఇలా శలవిచ్చారు" అని ఆ నా మాటల్ని చాలామంది అవసరార్థం వాడుకుంటూ ఉంటారు. అందులో తప్పేమిటట?

కేవలం అణాపైసల జమా ఖర్చులు తప్ప తెలియని నా స్నేహితుడొకడు ఇన్‌కం టాక్స్ ఎగ్గొట్టాలని సినిమా తీసి, ఆ డైరెక్టర్ పుణ్యమా అని గొప్ప సినిమాగా ప్రశంసించబడినదే తీశాడు.

అతనికి గవర్నమెంటు ఉత్తమాభిరుచులు గల నిర్మాతగా పతకమిచ్చి సత్కరించింది. మరి ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో నా అభిప్రాయం మాత్రం 'అమూల్యం' ఎందుకు కాదు?

ఈ నానాజాతి కళా సమున్నతుల్లో అత్యంత ప్రమాదకరమైన వాళ్ళు ప్రస్తుతం రచయితలేనని నా అనుమానం. వీళ్ళు ఎటుపోతున్నారో, ఏమైపోతున్నారో అని నాకు బాధ. కేవల ఓ నాలుగు దస్తాల కాగితాలు, ఒక అర్థరూపాయి సిరా ఖర్చుతో దేశాన్ని, మనుషుల్ని చెడగొట్టే అధికారం వీళ్ళకెవళ్ళు ఇచ్చారట? అంటే వీళ్ళ రచనలు చదివే దేశం తల్లకిందులైపోతోందనే చవటను కాను నేను. కానీ చెప్పద్దూ. అప్పడప్పుడూ చాలామంది జీవితాలు ప్రభావితమవ్వడానికీ, అనేక కొత్త కష్టాలు కొని తెచ్చుకోవడానికీ ఫలానా రచయితల రచనలు కారణం అని విన్నప్పుడు మాత్రం 'పాపం' అనిపిస్తుంది.

ఇల్లాంటి నాకు పేరెన్నికగన్న రచయిత్రి 'ఉమ' మేనగోడలవడం విచిత్రమే. ఓ నాలుగు నవలలు, ఓ పది కథలు, కాసిన్ని గేయాలు రాసి, మొత్తానికి అదో రచయిత్రిగా సాహిత్యాన్ని ఫీడ్ చేసింది.

ఇక్కడ 'ఉమ' ప్రసక్తి ఎందుకంటే హాయిగా జరిగిపోతున్న రైలు ప్రయాణంలాంటి నా జీవితంలో ఉన్నట్లుండి ఓ సుప్రభాతాన ఓ తలనొప్పి సమస్య వచ్చింది. అది సృష్టించింది మా ఉమే.

తలుపు చప్పుడైంది. పాలపాకెట్టు అబ్బాయేమోనని తీశాను.

ఎదురుగా నా చెల్లెలు వసుంధరా, ఆమె భర్త కేశవరావు. "అన్నయ్యా! ఉమ చచ్చిపోయింది" బావురుమంది చెల్లెలు.

"అదేమిటి? ఎలా? లోపలికి రండి"

నాకు ఖంగారనిపించింది. రెండు రోజుల క్రితం సలక్షణంగా బాంబే మెయిల్ ఎక్కి అత్తగారింటికి బయలుదేరిన పిల్ల చచ్చిపోవడమేమిటి? ఎలా? ఎప్పుడు? ఎక్కడ?

మా బావను చూస్తూ అడిగాను ఆ ప్రశ్న.

"రైల్లో" అన్నాడాయన.

"అదేమిటి? ఏదన్నా అఘాయిత్యం జరిగిందా?"

స్వతంత్ర భారతదేశంలో రైలు ప్రయాణాలు ఎంత భయంకరమైనవో పేపర్లో చదువుతూనే ఉన్నాము. ఎప్పటికప్పుడు 'అవి మనకు రావులే' అనుకోకపోతే ప్రయాణం చెయ్యలేము కూడా.

"లేదు" నేల చూపులు చూస్తూ చెప్పింది చెల్లెలు వసుంధర.

ఒక్కసారి పరీక్షగా చూశాను. జుట్టు రేగిపోయింది. నలిగిన చీర. చేతినిండా ఎర్రగాజులతో కలిపిన బంగారు గాజులు, రవ్వలదిద్దులు మామూలే. అయినా నా చెల్లెల్ని ఇలా చూడలేదెప్పుడూ. చిన్నప్పటినుంచి వాడని పువ్వులా ఉండేది మా బావ ఇన్‌కంటాక్స్ ఆఫీసరై రెండు చేతులా సంపాదించుకోవడంతో పెళ్ళయినా దాని అలవాట్లు, హోదాలు తగ్గించుకోవలసిన అవసరం ఏనాడూ రాలేదు. తన స్నేహితురాళ్ళను, పరిచయాల్ని కూడా సమానస్థాయిలోనే ఉంచుకునే మనిషి. చిన్నప్పుడు అందర్నీ పేరంటానికి పిలిచివచ్చి, "ఆ

పూజారి వాళ్ళమ్మాయిని పిలవలేదులే. ఆc! చిరుగుల పరికిణీ కట్టుకుని ఏం వస్తుంది లెద్దూ!" అనేది. అటువంటి మనిషి ముఖమంతా కందగడ్డలా వాచి, దుఃఖంతో గొంతు పూడుకుపోయి

చూడలేకపోయాను.

"ఏమైంది బావా?" ఆయననే అడిగాను.

స్థూలకాయం, బట్టతల చేతికి వెంకటేశ్వరస్వామి ఉన్న ఉంగరం, చాలా కాస్ట్లీ రిస్టువాచీ మా బావను చూస్తే ఎవరూ గవర్నమెంటు ఆఫీసరు అనుకోరు. ఏదో పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ అనే అనుకుంటారు.

"స్లీపింగ్ పిల్స్ మింగేసింది"

"ఎప్పుడూ?"

"బహుశా మేమంతా రైలు ఎక్కించి తిరిగి వచ్చాక"

"వెంట ఎవరు వెళ్ళారు?"

"ఎవరు వెళ్ళలేదు బావా! అదే మేం చేసిన పొరపాటు"

"అదేమిటి?"

"అదే పొరపాటు అంటున్నాంగా! అసలిక్కడినుంచి బాంబేకి ఫ్లైట్‌లోనే రమ్మన్నాడు అతను అక్కడినుంచి తీసుకువెళతానన్నాడు"

"అదేమిటి? అరేబియానించి వచ్చిన వాడు బాంబేనించి ఇక్కడికి ఒకపూట వచ్చి పెళ్ళికూతుర్ని తీసుకువెళ్ళలేడూ?" అడిగాను నేను.

"అతనికి ఈ ఫార్మాలిటీస్ అవీ లేవట. అదొక తత్వం. వెధవగోల" విసుక్కుంటూ వెక్కుతూ అంది వసుంధర.

అయితే అక్కడ రెండు చేతులా ఆర్జిస్తున్న ఈ అబ్బాయిని వలలో వేసి చిక్కించుకుని అల్లుణ్ణి చేసుకోడానికి వీళ్ళిద్దరూ ఎంత అవస్థపడ్డారో నాకు తెలుసు. అతను నిశ్చితార్థానికి పెట్టిన డైమండ్ నెక్లెస్ గురించి ఆ తరువాత పదిరోజులు మా వసుంధర నోట్లోనుంచి ఎన్నిసార్లు విన్నామో మాకే గుర్తులేదు.

కానీ అది తప్పుకాదు. ఆడపిల్లలను కన్న ప్రతి తండ్రీ తన కూతురు అత్తవారింట్లో వీలైనంత దర్జాగా బతకాలని కోరుకోవడంలో తప్పులేదు. పైగా వీళ్ళకున్నది ఇద్దరే ఆడపిల్లలు. ఉమ పెళ్ళికి ఫైవ్‌స్టార్ హోటళ్ళలో పెళ్ళి కొడుకు స్నేహితులకు బుక్ చేసిన రూముల ఖర్చు పదిహేనువేలు దాటిందట. పెళ్ళి ఖర్చు చెప్పనే అక్కరలేదు. కళ్యాణ మండపంలో అయిన కరెంటు ఖర్చుతోనూ, అందరి కార్లకూ పోయించిన పెట్రోలు ఖర్చుతోనూ ఓ నాలుగైదు కుటుంబాలు సంవత్సరకాలం హాయిగా బతకవచ్చు. కానీ అల్లాంటి ఖర్చు తప్ప ఇలాంటి అల్లుణ్ణి తేలేదు మరి. ఒకరకమైన బిజినెస్ లాంటిది ఇదంతా. రెండు పక్కలవాళ్ళ బుర్రల్లోనూ లాభనష్టాల బేరీజులూ, వాళ్ళకు చేరే స్టీలు గ్లాసుల ఖరీదు దగ్గరనుంచీ అంచనా ఉండనే ఉంటుంది వీటికే ఆనవాయితీ, సాంప్రదాయం, హోదా అంటూ ఏవేవో అడ్డం పెట్టుకుంటారు. అంతే! ఇది లోకంలో రివాజు.

కానీ, ఇక్కడి పరిస్థితి ఏమిటి?

"పోనీ ఫ్లైట్‌లో పంపకపోయారా?"

"వెళ్ళనంది. దాని బుర్రలో ఏముందో మాకేం తెలుసు చెప్పు. అసలు బైటపడనే లేదాయె. 'అమ్మా! ఇండియా మళ్ళీ ఎప్పుడు చూస్తానో సరదాగా రైల్లో వెళతాను' అంటే నిజమేలే అనుకున్నాం గానీ ఇంత అఘాయిత్యం చేస్తుందని అనుకోలేదు అన్నయ్యా" వెక్కుతూ అంది వసుంధర.

దాని జీవితంలో చెల్లి అంతగా దుఃఖపడటం నేను చూడలేదు. ఎప్పుడూ అందర్నీ లొంగదీసుకుని, తననుకున్న మాటే చెల్లించుకుని బతికిందది. దాని మాట వినేవాడూ, స్థితిపరుడూ అయిన భర్త రావడంతో దాని జాతకం మహర్జాతకం అన్నారంతా.

"అయినా తోడు లేకుండా పంపడం ఏమిటి?" విసుక్కుంటూనే అన్నాను.

"ఆయనకు ఆఫీసు పని ఉందన్నారన్నయ్యా! నేనే వెళ్దామనుకున్నానుగానీ ఎవరూ వద్దమ్మా అంటూనే ఉందది. పైగా ఆ వచ్చిన బహుమతులు అవీ ఇంకా సర్దనే లేదు. బోలెడంత వెండిసామాను ఇంటినిండా. పైగా చుట్టాలు"

"ఇప్పుడు దాచావుగా అన్నీ. దాచుకో ఎవరే చుట్టాలు ఎవరు? మా అక్కయ్యలూ, అమ్మవాళ్ళేగా. వాళ్ళంతా దోచుకుపోతారని నీ భయం. ఇప్పుడు దాచుకో ఎవరికోసరం దాస్తావో" అక్కసుగా అన్నాడు బావ.

మా వసుంధర వాళ్ళింట్లో అడుగు పెట్టిన నాటినుంచీ మా బావ ఎంత సంపాదించినా, ఆయన తరపువాళ్ళకు అరవై రూపాయల చీరలూ, వచ్చిన మూడోరోజు నుంచీ పలకరించకపోవడాలతో ఎవరూ ఆయన ఇంట్లో తలెత్తే అవకాశం రాలేదు. పెళ్ళి కాబట్టి పిలవక తప్పలేదు. మా బావ భార్యను అడ్డం పెట్టుకుని బాధ్యతలు చాలా తప్పించుకున్నాడు. తను చెప్పడానికి మొహమాటపడ్డవి అనేకం. ఆవిడ చేత చెప్పించుకున్నాడు. కానీ, ఇప్పుడు జరిగిన విషాదం వాళ్ళ బిడ్డ గురించి. దాంతో లోపలి బాధ బయటపడింది. అయినా ఆయనా మనిషేగా.

"సర్లెండి కావాలంటే తెచ్చి అందర్నీ నెత్తికెక్కించుకోండి. వద్దన్నానా?" అని ఆయనను ఒక్క విదిలింపు విదిలించి, "అక్కడికీ లక్ష్మణ్‌ను పంపించానన్నయ్యా" అన్నది.

"మరి అతను..?"

"మన కింద క్లర్కు కదా అతను స్లీపర్‌లో ఉన్నాడు. అమ్మాయి ఫస్ట్‌క్లాసులో ఉంది. ఒకసారి దార్లోవచ్చి చూశాడట. నిద్రపోతోందని వెళ్ళిపోయాడట."

"మరి అల్లుడు?"

"ఏముందీ? మాకు ఇలా అని టెలిగ్రాం ఇచ్చి ఉమ బాడీని పోలీసులకు హాండోవర్ చేసి ఆ రోజే వెళ్ళిపోయాడు గల్ఫ్‌కు" మా బావ చెప్పాడు.

"అదేమిటి? కనీసం ఇక్కడికి రాలేదా?"

"అతనికి శలవు లేదట. పైగా కాపురానికి వచ్చే పెళ్ళాం చేతుల్లో శవంలా వాలితే ఏమనిపిస్తుంది చెప్పు అతనికి? ఎవరి మొహం చూడలేక వెళ్ళిపోయి ఉంటాడు. ఇప్పుడు మనం వాళ్ళ వాళ్ళందరికీ ఏం సమాధానం చెప్పాలి? ఏమనుకుంటారు వాళ్ళు? ఎన్ని మాటలు పడాలో? వాళ్ళంతా హోదాల్లో ఉన్నవాళ్ళు"

బిడ్డపోయినా దాని బుర్రలో అల్లుడి జీతం, అతని వాళ్ళ హోదా, ఇచ్చిన అయిదారు లక్షల కట్నం ఇవన్నీ సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

"ఛా! నోర్ముయ్. జరిగేది చూడాలి ముందు..."

విసుక్కోలేదు ఇలా. పరిస్థితి ఇది మరి.

"ఇప్పుడేం చేద్దామంటావు?"

"ఏముంది? బాంబే పోలీసులను కాంటాక్ట్ చేసి, శవం పోస్ట్‌మార్టం జరక్కుండా చూడాలి బావా. రంజిత్ వాళ్ళకు టెలిగ్రాం ఇవ్వాలి"

ముందు కేసులు, ఎంక్వైరీలు, పత్రికలవాళ్ళు ఇవన్నీ నా బుర్రలో గిర్రున తిరిగాయి.

నాకు తెలిసిన పోలీసు ఆఫీసర్లకు, మా బావ హోదాలో ఆయన చేయగలిగిన ఇన్‌ఫ్లుయన్సులు, బొంబాయికి ఒక ఇరవై ముప్పై ఎస్.టి.డి కాల్సు, అక్కడే ఉండిపోయిన లక్ష్మణ్‌తో చర్చలు.

ఇవన్నీ మూడురోజుల్లో జరిగాయి. అయినా పోస్ట్‌మార్టం జరక్కుండా ఆపలేకపోయాం. అది ఆత్మహత్య అని బైటకు రాకుండా చేసేందుకు మా బావ భయంకరంగా డబ్బు విరజిమ్మాడు. 'ఏదో హార్ట్ వీక్‌నెస్‌తో పోయింది అని డాక్టర్ స్టేట్‌మెంటు ఇచ్చారు' అని అందరికీ చెపుతున్నాం కానీ, ఎవరికీ నమ్మకం కలిగినట్లు లేదు అలాగని వారికి మాట్లాడే ధైర్యమూ లేదు.

శవాన్ని తీసుకువచ్చిన రోజు విపరీతమైన జనం. పత్రికలవాళ్ళు, ఫోటోగ్రాఫర్లు, బంధువులు, స్నేహితులు. సగం మంది వార్తా సేకరణకు వస్తే, సగం మంది ఉమ రచయిత్రి కాబట్టి వచ్చారని వినేదాకా దాన్ని గురించి జ్ఞాపకమే లేదు. ఇందాకే చెప్పానుకదా! రచయితలు, రచయిత్రులు, కళాకారులు వీళ్ళంటే నాకేం పెద్ద ఇష్టంలేదు. వాళ్ళకు వచ్చే భావావేశాన్నీ, వాళ్ళకు అందని తీయని అనుభవాల్నీ, వాళ్ళు చెయ్యలేని సాహసాల్నీ కాగితాల మీద పెన్ను దులిపి రూపకల్పన చేస్తారు. ఆ కవిత్వానికి, వాళ్ళ జీవితాలకు నాకు తెలిసినంతలో సంబంధం కనబడదు. వాళ్ళకు వచ్చే ఒక మెరుపులాంటి ఆలోచన కథగానో, నవలగానో రూపం దిద్దుకుంటుంది. కానీ వాళ్ళ జీవితం, ఆలోచనలు వేరు. పైగా కాలంకు ఇంత, పేజీకి మరింత అని ప్రోత్సాహం ఇచ్చే పత్రికలుండబట్టి కాస్త చెప్పగలిగిన నేర్పు ఉన్న ప్రతి ఒక్కరు దీన్ని కుటీర పరిశ్రమ చేశారని నా అభిప్రాయం. నేను సినిక్ నన్నా సరే నేను చూసినంతలో, చదివినంతలో నాకు అర్థమైంది ఇదే. చాలా గొప్ప రచయితలనేవారు ఏం మిగుల్చుకోలేదు. పేరు, దరిద్రం తప్ప. అయినా కవితాస్వేదాన్ని కాగితాల మీద కుమ్మరించి కన్నీరు తెప్పించే చాలామందికి నిజజీవితంలో కన్నీటి బొట్టుకు విలువ తెలియదు. వారి అనుభవాలు వేరేమోగానీ నా మాటలు ఇవే.

అందుకని ఉమను ఒక రచయిత్రి అనడంకన్నా, నా మేనకోడలు, ఎమ్.ఏ పాస్ అయింది, వీణ వాయిస్తుంది అంటూ ఆలోచించుకోవడం బావుంటుంది నాకు.

చాలా పత్రికలు 'కాలం' కట్టి ఉమ గురించి రాశాయి.

"ప్రఖ్యాత రచయిత్రి ఉమాదేవి ఆత్మహత్య"

చాలా గొప్పగా, అందంగా అందరూ గుర్తించి ఆలోచించేట్లు చేసిన పనేనన్న మాట ఉమ చేసింది.

అరబ్బు దేశాల్లో పనిచేస్తున్న కోటీశ్వరుడైన ఒక అందగాడు, యువకుడు అయిన వ్యక్తి చేత బుద్ధిగా అందరి ఆడపిల్లలలాగే తాళి కట్టించుకుని భర్త దగ్గరకు వెళదామని రైలు ఎక్కి శవంగా అతని చేతిలో వాలిన యువతి కథ.

కానీ అప్పుడు ఆమె శవంలా లేదు. చాలా అందంగా అలంకరించుకుని, తలనిండా పూలతో, ఎర్రగళ్ళ రంగు చీరతో, కళ్ళనిండా కాటుకతో ఆమె భాషలో చెప్పాలంటే 'నేలరాలిన పారిజాతం'లా ఉన్నది ఉమ.

'గ్లామర్ క్వీన్స్ అయిన సినిమా ఆర్టిస్టుల్నే కాదు కొందరు అందగత్తెలు కూడా పత్రికలకు ముఖపత్ర సుందరులుగా పరిగణింపబడవచ్చు' అని నిర్ణయించుకున్న ఒక పత్రిక ఉమ ఫొటో పత్రిక అట్టమీద వేసింది. అందులోనే పై వాక్యాలు రాసింది. చనిపోయిన కారణం ఇంకా తెలియదనీ రాసింది.

కొన్ని పత్రికలు మామూలుగానే వాళ్ళ 'ఊహ'ను 'నిజం'గా రాశాయి. కొన్ని నిజాయితీగల పత్రికలు ఇది మా 'ఊహ' 'నిజం' కావచ్చు అని రాశాయి.

నాకీ మొత్తం గందరగోళంలో నచ్చనిదేమిటంటే, ఎక్కడో అరబ్బు దేశాల్లో ఉన్న ఉమ భర్తమీద వ్యాఖ్యానాలు రాశారు కొంతమంది. మరి కొందరు ఆమెకు అజ్ఞాత ప్రేమ కథ ఉందని రాశారు. ఆమె తల్లీ తండ్రీ ఆమె ఇష్టాన్ని మన్నించలేదు కాబట్టి కసాయివాళ్ళన్నారు. కట్నం విషయంలో తేడా వచ్చిందనీ, అభిజాత్యమున్న ఆడపిల్ల కాబట్టి ఆత్మహత్య చేసుకుందనీ, ఆమె అత్తవార్ని క్రిమినల్ కోడ్ కింద బుక్ చెయ్యాలనీ కొందరన్నారు.

శవదహనం న్యాయంగా ఆమె భర్తే చెయ్యాలి. కానీ, "నాకీ సెంటిమెంట్లు లేవు. నేను రాను" అని స్పష్టంగా చెప్పాడంట ట్రంక్‌కాల్‌లో. సరే, తండ్రి చెయ్యొచ్చని బ్రాహ్మలు అడ్జస్ట్‌మెంటూ, అమెండుమెంటూ చేశారు.

ఉమ స్నేహితురాళ్ళూ, ఓ ఐదారు రచయితలూ వచ్చి దుఃఖపడ్డారు. 'నేలరాలిన పారిజాతం' అని అప్పటికప్పుడు కవితగానం చేశాడు ఒక ఆశుకవి. విపరీతంగా ఏడ్చాడు లక్ష్మణ్.

అర్థంకాని మంత్రాలు, అర్థం చెప్పని ఆచారాలతో పన్నెండు రోజులదాకా క్రతువు సాగుతోంది.

"ఇంటికి పెళ్ళికి వేసిన రంగులు, పెట్టిన ముగ్గులు ఇంకా మాయలేదు వదినా! అప్పుడే ఈ తంతు" అని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది వసుంధర వియ్యపురాల్ని కౌగిలించుకుని.

అవతలివాళ్ళ మనస్సులో ఏమున్నాయోకానీ, ఒక్కరూ బైటపడటంలేదు. "చక్కగా అంత చదువుకున్నా, కాలికి పారాణి పెట్టించుకుంది. వడ్డాణం, వంకీ పెట్టాం. చక్కటి పిల్ల. ఏం పాపమో" మూసవాయనాలు ఇస్తూ ఏడుస్తున్నారు - వాళ్ళ ఆడబడుచులూ, అత్తగారూ.

ఈ గందరగోళాల మధ్య అప్పుడప్పుడు ఉన్నట్లుండి ఏ పత్రికా విలేఖర్లో దిగి ఆమె తల్లినీ, తండ్రినీ, అత్త మామల్నీ ఇంటర్వ్యూ చేస్తూనే ఉన్నారు.

పన్నెండో రోజున ఈ గందరగోళమంతా చూస్తూ, దూరంగా పడక్కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్న నాకు అరికాలు మంట నెత్తికి వస్తోంది. "చచ్చినవాళ్ళ కళ్ళు చారడేసి" అని చెప్పుకోవాలి కాబట్టి ఊరుకున్నాను గానీ, ఇంత కొట్లు పెట్టి చచ్చిపోయిన ఉమ మీద నాకు చాలా కోపంగా ఉన్నది. 'అదరగణ్ణం పిల్ల' అని తిట్టుకున్నాను కాసేపు. కానీ, వద్దనుకుంటున్నా మనసులో ఎక్కడో కలుక్కుమంటూనే ఉంది ఆ పిల్ల గుర్తుకు రాగానే.

కారణం ఉమను నా చేతుల్తో ఎత్తుకుని పెంచాను. జన ముద్దుపిల్ల అది.

పత్రిక మీద దాని బొమ్మ కనబడింది. ఉమ అందగత్తెలకిందే లెఖ్ఖ. సైడ్ పోజు బొమ్మ వేశారు. మెళ్ళో బంగారు గుళ్ళదండ, కాటుక కళ్ళు, తలనిండా పూవులు, పట్టుదల, పంతం సూచించే గడ్డం చక్కటి పిల్ల. ఆ బొమ్మలో కనబడనిది, ఉమకు మరింత అందం తెచ్చింది బారాటి జుట్టు. ఒక ఛాయ ఎక్కువైన పిల్లే. ఎందుకిలా వడ్డించిన విస్తరిలాంటి జీవితం పాడుచేసుకుంది?

పదమూడో రోజు దీపాలు చూడకుండానే తట్టాబుట్టా సర్దుకుని వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళలో ఒకావిడ నావెంట పడింది.

"ఇదుగో బావగారూ జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ఇప్పటికైనా తెలివి తెచ్చుకుని మీ చెల్లెలు రెండో కూతుర్నైనా మా అబ్బాయికి ఇస్తుందేమో కనుక్కోండి. మా అబ్బాయి ఫారిన్ రిటర్న్‌డ్ డాక్టర్. వాళ్ళకేం తీసిపోడు. ఎక్కడో అరబ్బు దేశాలు, అమెరికాలు అని ఎచ్చులు పోయారు. ఈ పరిస్థితుల్లో వాళ్ళతో మాట కదలెయ్యడం అంతగా బావుండదు" అని వెళ్ళిపోయింది.

అవాక్కైపోయాను కాసేపు. *(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)*

Post your comments